

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **J. R.**, bytem Ř. 30, M. V., zast. JUDr. Marcelou Scheeovou, advokátkou se sídlem Štupartská 4/599, Praha, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Květná 15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2011, č. j. AY992-7/99/88/9/2010-SŘ, ve věci uložení pořádkové pokuty,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Táboře (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 1. 2011, č. j. BV387-6/2010, o uložení pořádkové pokuty ve výši 30 000 Kč podle § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o kontrole“), neboť nevytvořil základní podmínky k provedení kontroly odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků podle § 14 odst. 1 ve spojení s § 11 písm. a) a b) citovaného zákona tím, že po započetí kontroly prováděné dne 23. 6. 2010 na provozovně kontrolované osoby – LIHO-Blanice, spol. s r. o. – jako její statutární orgán (jednatel) způsobil, že kontrolním pracovníkům nebyl umožněn vstup do objektu výroby lihovin, ve kterém měly být provedeny kontrolní úkony, a že ve stanoveném termínu nebyly předloženy požadované provozní doklady.

S ohledem na tuto nesoučinnost žalobce s kontrolními pracovníky (inspektory) proto správní orgán I. stupně dne 10. 8. 2010 zahájil správní řízení o uložení pořádkové pokuty. Vycházel v něm jednak z protokolu o kontrole ze dne 23. 6. 2010, č. P057-30536/10, včetně jeho příloh, a jednak z úředního záznamu ze dne 15. 7. 2010 s tím, že po započetí kontroly (v 8.00 hod.) žalobce sice umožnil inspektorům vstup do skladu lihovin, kde byla ověřena úroveň hygienických požadavků. Nicméně odmítl provedení kontroly hygienických podmínek ve výrobě se sdělením, že zde není přítomen J. R. ml., který má tuto část na starosti. Dále sdělil, že sám nemá na kontrolu čas a že inspektoři mají vyčkat příjezdu této pověřené osoby. Zároveň odmítl ustanovit náhradní osobu, která by byla inspektorům k dispozici, ačkoliv v provozovně byli zaměstnanci společnosti přítomni. V době, kdy inspektoři očekávali příjezd J. R. ml., dostavila se do objektu kontrolní skupina Celní úřadu v Táboře, které se žalobce věnoval a umožnil jí vstup do výrobní části provozovny. Kontrolní pracovníci celního úřadu přitom neměli proti společné kontrole žádných námitek, ani netrvali na přítomnosti žalobce po celou dobu své kontroly, naopak mu v době, kdy jeho přítomnost nebyla nutná, sdělili, že se může věnovat inspektorům Státní zemědělské a potravinářské inspekce. Žalobce s nimi však odmítal komunikovat, a to až do ukončení kontroly (v 17.00 hod.).

Současně s odůvodněním, že tak může učinit pouze J. R. ml., žalobce odmítl předložit též požadované výrobní doklady týkající se vybraných výrobků – lihovina VODKA s obsahem alkoholu 37,5 %, šarže L6319147, VODKA JEMNÁ s obsahem alkoholu 37,5 %, šarže L49211413 a TUZEMÁK s obsahem alkoholu 37,5 %, šarže L12682214, které byly odebrány v prodejní síti a které byly laboratorními rozbory vyhodnoceny jako nevyhovující v obsahu metanolu. Vzhledem k tomu, že jmenovaný se do konce kontroly nedostavil, inspektoři k předložení požadovaných dokladů stanovili termín 25. 6. 2010, avšak ani do tohoto dne žalobce požadované doklady nepředložil.

Na základě toho správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 19. 10. 2010, č. j. BV387-2/2010, o uložení pořádkové pokuty ve výši 30 000 Kč podle § 19 odst. 1 zákona o kontrole, jež stanoví, že fyzické osobě, která způsobil, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 14 tohoto zákona, může kontrolní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč. Toto rozhodnutí však bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 11. 2010, č. j. AY992-2/88/9/2010-SŘ, a celá věc byla vrácena zpět

k novému projednání, resp. odstranění vytýkaných právních vad; konkrétně šlo o doplnění některých náležitostí jak ve výroku rozhodnutí (stanovení povinnosti nahradit náklady řízení, uvedení lhůty ke splnění ukládané povinnosti a dalších potřebných informací – č. účtu, variabilní symbol atd.), tak v odůvodnění rozhodnutí (úvahy ohledně výše pokuty).

Správní orgán I. stupně poté vydal další rozhodnutí ze dne 31. 1. 2011, č. j. BV387-6/2010, o uložení pořádkové pokuty ve výši 30 000 Kč, které již bylo potvrzeno, a to napadeným rozhodnutím žalovaného s tím, že odvolání žalobce zamítá.

II. Obsah žaloby

Žalobce považuje obě tato rozhodnutí za nezákonná, zmatečná a porušující jeho právo na spravedlivý proces. V tomto směru v části II. žaloby poměrně obsáhle odkázal na obsah svého odvolání, na jehož správnosti setrvává a má za to, že jeho námitky jsou po právu.

V části III. žaloby pak poukázal především na procesní pochybení správního orgánu I. stupně, který ve svém rozhodnutí v rozporu se zákonnými náležitostmi řádně nespecifikuje, z čeho (z jakých důkazů) vycházel. Skutečnost, že žalovaný toto ve svém rozhodnutí doplnil s tím, že správní orgán I. stupně vycházel z protokolu ke kontrole ze dne 23. 6. 2010 a z úředního záznamu ze dne 15. 7. 2010, přitom považuje za porušení zásady dvojinstančnosti, jímž byl nepřipustně zkrácen na svých právech. Dále žalobce namítl, že správní orgán I. stupně ho byl povinen uvědomit, že shromáždil veškeré potřebné podklady pro vydání rozhodnutí a dát mu prostor pro uplatnění jeho procesních práv před vydáním rozhodnutí, což se nestalo. Neměl tak možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí poté, co proběhlo ve věci nové projednání po zrušení původního rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S tím souvisí i další námitka žalobce, která směřuje vůči tomu, že bylo nezbytné rekapitulovat dosavadní průběh řízení včetně závěrů, pro které bylo původní rozhodnutí zrušeno. V opačném případě je totiž dle názoru žalobce nutno považovat prvoinstanční rozhodnutí za nepřezkoumatelné a v důsledku toho je nepřezkoumatelné i rozhodnutí žalovaného. Skutečnost, že žalovaný jako odvolací orgán odstranil vytýkané nedostatky pak považuje za nepřipustný postup mající za důsledek opět porušení zmíněné zásady dvojinstančnosti správního řízení. Závěrem k postupu správního orgánu I. stupně, resp. jeho rozhodnutí ještě poznamenal, že neobsahuje údaj, kdy bylo vypraveno, přitom pouze na základě tohoto údaje může zjistit, kdy došlo k jeho vydání.

Z hlediska procesního postupu žalovaného žalobce vyjádřil nesouhlas zejména s tím, že by jím provedené doplnění odvolání ze dne 21. 4. 2011, doručené dne 26. 4. 2011, nebylo možné považovat pro opožděnost za odvolání účastníka řízení, které by dávalo rozsah přezkumu správnosti. Připomněl přitom, že v poslední den lhůty – dne 1. 3. 2011 podal odvolání, které přesto, že obsahovalo některé konkrétní důvody, bylo v závěru označeno jako blanketní s poznámkou, že bude doplněno v následujících dnech o konkretizovaná právní tvrzení. Na základě toho byl žalobce žalovaným vyzván k doplnění svého včas podaného odvolání, což učinil. Nelze tedy tvrdit, že toto doplnění odvolání bylo učiněno až po uplynutí zákonné lhůty pro odvolání.

Žalobce se současně neztotožnil ani náhledem žalovaného na oprávněnost kontroly. Konstatoval, že předmětem kontroly byla rovněž kontrola plnění opatření č. P070-30508/08/C, do něhož brojila společnost LIHO – Blanice, spol. s r. o., přičemž rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce o jejich námitkách ze dne 15. 10. 2008, č. j. AM 312-70/2008, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích. Z toho důvodu považoval žalobce kontrolu předmětného opatření za nezákonnou s tím, že nemůže být sankcionován za neposkytnutí součinnosti ke kontrole něčeho, co předmětem kontroly být nemohlo.

V závěru žaloby žalobce zpochybnil zjištěný průběh kontroly a připomněl, že v důsledku souběžné kontroly celního úřadu nemohl být plně k dispozici též pracovníkům Státní zemědělské a potravinářské inspekce. K jejich kontrole si mohl leda „odskočit“, jak ostatně plyne i z rozhodnutí samotné Státní zemědělské a potravinářské inspekce. Žalobce tak v plném rozsahu nemohl být inspektorům k dispozici a technolog výroby nebyl v době kontroly v provozovně přítomen (odjel na obchodní jednání). Ustanovit někoho dalšího, kdo by se inspektorům věnoval, nebylo možné, neboť kontrole může být smysluplně přítomna pouze osoba, která věci rozumí a může kvalifikovaně hájit zájmy kontrolovaného subjektu.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby bylo zrušeno nejen rozhodnutí žalovaného, ale i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém obsáhlém vyjádření nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení v projednávané věci, jakož i obsah žaloby, ke kterému konstatoval, že se ve většině námitek shoduje s obsahem odvolání, resp. jeho doplnění. Tyto námitky byly vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalovaný se v tomto směru vyjádřil, že trvá na svých závěrech, k nimž poznamenal následující.

Uložení pořádkové pokuty není cílem, ale prostředkem, aby vlastní řízení, v tomto případě kontrolní řízení, mohlo řádně proběhnout. Z této charakteristiky je pak také zřejmé, že se ukládání pořádkových pokut se neděje v nějakém vlastním, samostatném řízení, které by muselo být zahajováno. Ostatně i správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) v ustanovení § 62 odst. 5 stanoví, že prvním úkonem v řízení ve věci uložení pořádkové pokuty je vydání rozhodnutí. To dle názoru žalovaného zcela odpovídá shora uvedenému účelu institutu pořádkové pokuty a tím, že správní orgán I. stupně s žalobcem zahájil a vedl správní řízení, rozhodně nezhoršil jeho postavení ani možnost obrany, právě naopak. V oznámení o zahájení řízení ve věci uložení pořádkové pokuty žalobci sdělil, jaké jsou podklady pro předmětné řízení a výslovně ho poučil o procesních právech, včetně možnosti vyjádřit se k těmto podkladům. Žádné nové podklady doplněny nebyly, skutková situace zůstala beze změny a k žádnému zkrácení na procesní právech žalobce tedy v tomto ohledu nedošlo. Taktéž žalobcem vytýkaná skutečnost, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo zmíněno předchozí zrušovací rozhodnutí nezakládá nezákonnost, resp. nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí potažmo rozhodnutí žalovaného. Stejně tak neuvedení údaje o vypravení rozhodnutí správního orgánu I. stupně neznamená nějakou zásadní vadu, která by způsoboval jeho nezákonnost. Z hlediska všech

vad vytýkaných rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jejich možné nápravy v odvolacím řízení žalovaný navíc poznamenal, že obecně toto vyplývá z existence dvojinstančního řízení, které tvoří jeden celek. Je proto možno zhojit vady prvostupňového rozhodnutí rozhodnutím o odvolání; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 – 39, publikovaný pod č. 5/2003 Sb. NSS.

Žalovaný dále zdůraznil, že v daném případě bylo odvolání podáno poslední den zákonné patnáctidenní lhůty a vzhledem k tomu nebylo možné následné doplnění posuzovat jako součást tohoto odvolání se všemi jeho účinky. Poukázal přitom i na odbornou literaturu (L. Jemelka, Problematika neúplných odvolání ve správním řízení, Právní rozhledy 11/2009) a ve shodě s ní pak konstatoval, že na doplnění podaná po uplynutí zákonné patnáctidenní lhůty pro odvolání sice musí vzít odvolací orgán zřetel, ale jen jako na vyjádření stanoviska účastníka správního řízení, tj. takové které nemá faktický vliv na rozsah posouzení správnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jako takové tedy žalovaný posoudil i žalobcem podané doplnění odvolání a podrobně se k němu vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí. Ani v tomto směru proto žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

Ohledně opatření č. P070-30508/08/C žalovaný uvedl, že předmět kontroly byl širší a nesouvisel jen s kontrolou plnění tohoto opatření, a proto zde nebyl důvod pro odmítnutí součinnosti ze strany žalobce (bez ohledu na to, že rozhodnutí o námitkách proti citovanému opatření bylo zrušeno Krajským soudem v Českých Budějovicích). Závěrem, ve vztahu k samotnému průběhu kontroly žalovaný pak poukázal především na povinnost žalobce umožnit kontrolu tím, že inspektorům umožní vstup do výroby, což se nestalo, a zdůvodnění žalobce – odkazujícího na nemožnost zajistit přítomnost kvalifikované osoby – vyhodnotil jako účelové. Uzavřel tedy, že žádnou z námitek nepokládá za důvodnou, a proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Jednání

Po zahájení jednání, které proběhlo dne 5. 8. 2013, krajský soud konstatoval obsah spisu, zejm. napadeného rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žaloby a vyjádření žalovaného.

Zástupkyně žalobce setrvala ve svém přednesu na obsahu žaloby, přičemž poukázala na faktickou nemožnost provedení kontroly, protože paralelně probíhala kontrola celního úřadu. Faktická nemožnost provedení kontroly byly dána též nepřítomností technologa – J. R. ml., která byla doložena jeho ověřeným čestným prohlášením, že v den kontroly byl služební cestě. Současně poukázala na to, že nakonec byla kontrola provedena a žalobce předložil i požadované písemnosti, jak vyplývá ze spisu. Uložení pořádkové pokuty proto považuje za šikanózní, neboť tuto lze ukládat pouze za účelem dosažení sledovaného cíle, tzn. provedení kontrolní činnosti. Na základě toho také navrhla změnu, resp. doplnění žalobního petitu s tím, že pokud by krajský soud neshledal žalobu důvodnou, aby s odkazem na § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl tak, že se od uložené pořádkové pokuty upouští nebo že se tato pokuta snižuje.

Žalovaný odmítl, že by se vůči žalobci, resp. kontrolované osobě – LIHO-Blanice, spol. s r. o. choval šikanózně a připomněl, že již v roce 2008, dávno před tzv. methanolovou aférou, bylo zjištěno velké množství methanolu ve výrobcích jmenované společnosti. Dále připomněl, že inspektoři se dostavili na kontrolu ráno – v době, kdy ještě celní kontrola neprobíhala. Mohli tedy kontrolu zahájit a v tomto směru tu nebyla nutná ani přítomnost žalobce jako jednatele, který mohl pověřit kohokoliv jiného. Závěrem zmínil i preventivní účinky pořádkové pokuty s tím, aby už nedocházelo k tomu, že kontrola v takové ožehavé věci bude zmařena.

V rámci dokazování krajský soud provedl dva listinné důkazy, a sice shora zmíněné čestné prohlášení J. R. ml, a dále zástupkyní žalobce doložené rozhodnutí Celního úřadu Tábor ze dne 23. 6. 2010, č. j. 9245/2010-036200-022, o nařízení celní kontroly.

Na základě návrhu zástupkyně žalobce krajský soud dále přistoupil k účastnickému výsledku samotného žalobce – J. R., který mj. znovu poukázal na souběh prováděné kontroly s kontrolou ze strany celního úřadu, jehož pracovníkům se musel věnovat. V opačném případě by došlo k zapečetění celního skladu a celého areálu. Jednalo se o rozsáhlou kontrolu, které se věnovali i další pracovníci kontrolované osoby – hlavní účetní, skladová účetní, ekonom atd. Současně uvedl, že pokud by pracovníci inspekce chtěli, mohli spojit svoji činnost s pracovníky celního úřadu. K dotazu žalovaného, proč tedy inspektorům neumožnil vstup do požadovaných prostor, pak konstatoval: „*A můžete mi říct, v čem jsem jim to zakázal? Jak neumožnil, to jsem před nimi zamykal?*“. Dále odkázal opět na nepřítomnost kompetentního pracovníka – J. R. ml. s tím, že po jeho návratu inspektorům byly ve lhůtě předloženy všechny požadované doklady. Dle žalovaného tomu tak ovšem nebylo; žalobce odmítl převzít protokol o kontrole, v němž byla obsažena i lhůta pro předložení dokladů, která v důsledku toho nebyla dodržena, a proto také byla uložena pořádková pokuta. Žalobce nepřevzetí protokolu nepopřel s tím, že na to neměl čas a že k předání dokladů zmocnil J. M., jehož výslech zástupkyně žalobce navrhla zvážit. Výslech jmenovaného však krajský soud neprovedl (návrh zástupkyně žalobce zamítl), a to pro jeho nadbytečnost, neboť to, že požadované doklady v termínu předloženy nebyly, je zřejmé ze spisového materiálu [v podrobnostech viz dále].

Po provedeném dokazování zástupkyně žalobce ve své závěrečné řeči vyšla z vyjádření žalovaného k žalobě a zpochybnila označení žalobce datem narození 30. 9. 1954, načež napadla též vykonatelnost výroku napadeného rozhodnutí, potažmo protokol o kontrole z hlediska identifikačních údajů. Znovu připomněla, že žalobce nebyl schopen poskytnout požadovanou součinnost při kontrole, pokud současně probíhala též kontrola celního úřadu. Poukázala též na porušení procesních práv žalobce, včetně zásady dvojinstančnosti, s tím, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla obsažena rekapitulace a že se žalobce neměl možnost vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Zpochybnila zdůvodnění pokuty a závěrem zmínila, že nešlo o vůli, ale faktickou nemožnost poskytnout požadovanou součinnost při kontrole.

Žalovaný připustil vadné datum narození uvedené ve vyjádření k žalobě, nicméně odmítl, že by tím došlo ke zmýlení v osobě žalobce. Odmítl také další námitky žalobce jako nedůvodné a uvedl, že není možné, aby jednatel kontrolované právnické osoby svým

jednostranným úkonem řekl, že na provedení kontroly nemá čas. Žalobce sám jako jednatel nebo někdo z jeho zaměstnanců kontrolu ve výrobních prostorách umožnit mohl či mohl prokázat alespoň dobrou vůli ke spolupráci, k čemuž nedošlo.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k následujícím závěrům.

Podstatou projednávané věci je posouzení pořádkové pokuty uložené žalobci, který s ní nesouhlasí a v podané žalobě uplatnil několik dílčích důvodů – žalobních bodů, které krajský soud pro přehlednost rozdělil do dvou základních bloků.

V.a) Oprávněnost provedení kontroly, její průběh a uložení pořádkové pokuty, včetně možnosti její modrace

Účelem uložení pořádkové pokuty je obecně především umožnění efektivního (hladkého a nerušeného) průběhu řízení a zabránění průtahům či jiným problémům, které během daného řízení mohou vzniknout. Ve své podstatě se tak jedná o donucovací prostředek procesní povahy, který je sankčního zaměření a který směřuje k naplnění smyslu a účelu prováděného řízení.

V souzené věci správní orgán I. stupně pořádkovou pokutu uložil za účelem umožnění řádného provedení kontroly, jejímž předmětem podle protokolu (č. P057-30536/10) byla:

- 1) sledovanost dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin,
- 2) kontrola hygienických požadavků dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004, o hygieně potravin,
- 3) kontrola plnění opatření č. P070-30508/08/C – zákaz uvádění lihovin do oběhu.

Konkrétně šlo o to, že žalobce umožnil provedení kontroly pouze ve skladu, nikoli ve výrobě a současně nepředložil požadované doklady. Neposkytl tedy kontrolním pracovníkům součinnost odpovídající jejich oprávněním v § 11 písm. a) a b) zákona o státní kontrole, které souvisely se shora vymezeným předmětem kontroly, tedy nejen s opatřením č. P070-30508/08/C zakazujícím uvádění lihovin do oběhu.

Takové opatření obecně představuje nástroj vynucení práva, k jehož uložení je stejně jako k provedení kontroly oprávněn žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, přičemž opatření vydávaná podle § 5 odst. 1 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, je nutno považovat za rozhodnutí, ve vztahu k němuž se subsidiárně použije správní řád;

srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 As 33/2010 – 99, publ. pod č. 2323/2011 Sb.NSS.

V případě, že s uloženým opatřením nesouhlasí, má dotčená osoba právo podat proti němu námitky a posléze případně žalobu proti rozhodnutí námitkách, jako tomu bylo dle tvrzení žalobce i u uvedeného opatření č. P070-30508/08/C. Jeho následné zrušení, resp. zrušení rozhodnutí o námitkách proti tomuto opatření ze strany Krajského soudu v Českých Budějovicích však z hlediska zákonnosti či oprávněnosti prováděné kontroly není podstatné. Podstatné je v tomto ohledu především to, že předmět kontroly byl širší a jako takový zpochybněn nebyl. Nelze proto pouze z důvodu zrušení rozhodnutí o námitkách proti opatření č. P070-30508/08/C zpochybnit uložení pořádkové pokuty s argumentací, že žalobce nemůže být sankcionován za neposkytnutí součinnosti ke kontrole něčeho, co předmětem kontroly být nemohlo. Předmětem kontroly totiž bylo nejen dodržování tohoto opatření, ale i dodržování dalších požadavků souvisejících se sledovatelností a hygienou potravin podle přímo použitelných evropských předpisů citovaných výše.

Uložení pořádkové pokuty není možné posuzovat izolovaně, ale v kontextu kontroly jako celku, jejímž účelem bylo i řádné prověření sledovatelnosti a hygieny potravin, ke kterému nedošlo. Správní orgán I. stupně proto využil pro vynucení požadovaných procesních povinností žalobce pořádkovou pokutu, kterou nelze zpochybnit odkazem na neoprávněnost kontroly. Kompetence k provádění kontroly je jednoznačně dána zmíněným zákonem o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o její oprávněnosti by nepochybně bylo možné polemizovat v případě, že by předmětem kontroly byla pouze kontrola plnění opatření, které bylo v mezidobí zrušeno. Tak tomu ovšem v projednávaném případě nebylo, což považuje krajský soud za rozhodující.

Jakkoli jsou totiž správní orgány nadány pravomocí vynucovat plnění procesních povinností pomocí různých (zajišťovacích) prostředků, mezi které patří i pořádková pokuta, platí, že tak nelze činit mechanicky, ale pouze v kontextu účelu jejich použití; k tomu srov. zejm. obecná východiska v části III. nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, publ. pod č. 30, sv. 56, str. 339 Sb.NU, který se týkal rovněž pořádkové pokuty a který mimo jiné uvádí, že: „...nelze aprobovat a tolerovat výkon veřejné moci, která je prostým uplatněním formálně předvídaného oprávnění orgánu veřejné moci bez toho, že by byl výsledovatelný zákonem předvídaný a racionální účel, k němuž konkrétní výkon svěřené pravomoci směřuje.“

V souzené věci směřoval výkon pravomoci správního orgánu I. stupně k vynucení oprávnění vstoupit do výroby v provozovně kontrolované osoby [§ 11 písm. a) zákona o kontrole] a požadovat předložení originálních dokladů a dalších písemností [§ 11 písm. b) zákona o kontrole]. Jednalo se přitom o oprávnění související se shora uvedeným předmětem kontroly, která se nevztahovala jen na opatření č. P070-30508/08/C. Námitka žalobce vůči oprávněnosti kontroly proto není důvodná, stejně jako jeho další námitka související se samotným průběhem kontroly a následným uložením pokuty.

Autentický průběh kontroly lze jen obtížně zrekonstruovat, avšak pro posouzení postupu správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného je rozhodné, že žalobce kontrolním pracovníkům

požadované doklady nepředložil a nevpustil je do objektu výroby lihovin. Tvzení žalobce, že inspektořům ve vstupu nikterak nebránil, nemůže v tomto směru obstát, neboť si lze jen těžko představit situaci, kdy sami inspektoři bez toho, aby by k tomu byly vyzváni, zcela svévolně vstoupili do prostor v daném objektu. A naopak, není důvod domnívat se, že by tak neučinili, byli-li by k tomu žalobcem, případně jiným pověřeným pracovníkem vyzváni. To se však nestalo a žalobce tím znemožnil řádný a efektivní výkon kontroly, což se snažil vysvětlit souběžně probíhající kontrolou celního úřadu a potřebou přítomnosti kvalifikované osoby, která v danou dobu nebyla k dispozici.

K tomu krajský soud považuje za nutné poznamenat, že za součást běžného provozního vedení lze jistě považovat i komunikaci s orgány veřejné moci, týká-li se její obsah výlučně činnosti provozovny samotné; součástí takové komunikace je nepochybně i přijímání právních úkonů orgánů veřejné moci adresovaných žalobci, týkají-li se výlučně jeho provozovny skladu a výroby lihovin v souvislosti s prováděním kontroly podle zákona o kontrole. Ten sice dává možnosti kontrolované osobě bránit svá práva v průběhu kontroly, avšak z žádného jeho ustanovení nevyplývá požadavek, aby kontrolovaná osoba byla vždy fyzicky přítomna; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 43/2004 – 51, publikovaný pod č. 719/2005 Sb.NSS. Je ovšem vyloučeno, aby o jejím zahájení nebyl vyrozuměn statutární orgán kontrolované společnosti, je-li přítomen, a v opačném případě jiná odpovědná osoba; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005-51, publikovaný pod č. 865/2006 Sb.NSS.

Ze spisu je patrné, že žalobce jako statutární orgán (jednatel) kontrolované osoby (LIHO-Blanice, spol. s r. o.) o kontrole vyrozuměn byl. Navíc byl přítomen přímo na místě při provádění kontroly, jejíž postup prakticky znemožnil, protože neumožnil vstup do objektu výroby lihovin a nepředložil požadované doklady.

Podle názoru krajského soudu však vstup pracovníků do skladu umožnit mohl a měl. Skutečnost, že pověřená osoba – J. R. ml. – tou dobou nebyla přítomna na provozovně, nebránila, aby byla pověřena jiná osoba, příp. aby sám žalobce kontrolním pracovníkům umožnil vstup a provedení kontroly v objektu výroby. Nejednalo se o nijak zvlášť specifickou kontrolu, kterou by bez stále přítomnosti jmenovaného J. R. ml., příp. žalobce nebylo možné vůbec provést. Nehledě na to, že žalobce se věnoval souběžně probíhající celní kontrole v objektu výroby a není zřejmé, že by se v mezichase v téže části objektu nemohl vůbec věnovat kontrole dodržování povinností při výrobě potravin. Ostatně v žalobě sám připouští, že si k této kontrole mohl „odskočit“, což svědčí spíše o neochotě, nikoli o objektivní nemožnosti podrobit se pokynům kontrolních pracovníků, a to nejen v den provádění kontroly, ale vůbec. V opačném případě by minimálně ve stanovené lhůtě předložil požadované doklady, avšak ani to žalobce neučinil, jak je zřejmé ze správního spisu.

Konkrétně v protokolu o kontrole ze dne 23. 6. 2010, č. P057-30536/10, je jasně stanovena povinnost předložit požadované doklady v termínu do 25. 6. 2010, což žalobce neučinil. Je sice pravda, že žalobce předmětný protokol odmítl dne 23. 6. 2010 převzít a že k jeho převzetí zmocnil J. M. Ten následně dne 2. 7. 2010 učinil prohlášení, dle kterého tento den bude protokol předán odpovědné osobě společnosti LIHO – Blanice spol. s r. o. Avšak ani poté nebyly požadované doklady dodány, což žalobce při následné kontrole

provedené dne 14. 7. 2010 zdůvodnil tím, že kontrolní materiál ze dne 23. 6. 2010 považuje za nezákonný; viz úřední záznam ze dne 15. 7. 2010, z jehož obsahu, jakož i z obsahu celého správního spisu, je zřejmá značná nevole žalobce k jakékoli součinnosti s kontrolními pracovníky.

Ve shodě s žalovaným proto krajský soud vyhodnotil odkaz žalobce na personální a časové obtíže při součinnosti s prováděním kontroly jako účelové s cílem oddálení či znemožnění kontroly. Skutečná kontrola má přitom význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s předmětem kontroly, který je proto nutno pokud možno bezprostředně konfrontovat s kontrolními zjištěními za účelem případného přijetí vysvětlení ze strany kontrolované osoby (žalobce); k tomu analogicky srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2006, č. j. 2 As 50/2005 – 53, publikovaný pod č. 1034/2007 Sb. NSS, dle kterého: *„K efektivitě kontroly ve fázi zjišťovací je nezřídka nutná i jistá její překvapivost, aby kontrolovaná osoba nemohla účel kontroly, jímž je zjištění skutečného stavu věci, zmařit tím, že by tento skutečný stav věci před jeho zjištěním rychle „zaretušovala“, a tak se vyhnula případné zákonem předvídané sankci.“*

Lze tedy uzavřít, že oprávněné bylo nejen provedení kontroly, ale i uložení pořádkové pokuty, jejíž výše se pohybuje v intencích stanovených zákonem o kontrole (§ 19 odst. 1) a byla řádně odůvodněna, zejména s ohledem na společenskou závažnost znemožnění provedení kontroly ve výrobně lihovin.

Co se týče žalobcem požadované moderace (upuštění či snížení) pokuty, která mu byla uložena, je potřeba především poukázat na to, že pořádková pokuty není správním trestem, jak jej má na mysli § 78 odst. 2 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 4 Ads 102/2007 – 166). To znamená, že žalobcem navrhovaná moderace nebyla na místě, a to ani v případě širšího pojetí pořádkové pokuty jako sankce – správního trestu (a nejen jako procesního prostředku procesní povahy). Ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. totiž váže takový postup soudu na výslovný návrh žalobce. Ten však v daném případě žádný takový návrh v žalobě nevznesl a učinil tak až během jednání, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Návrh na moderaci přitom může být uplatněn i po uplynutí lhůty k podání žaloby, avšak pouze za předpokladu, že vychází z žalobního bodu vzneseného v této lhůtě; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 – 82.

Jinými slovy, návrh na změnu žalobního petitu v podobě doplnění (in eventum) návrhu na moderaci je možný i po uplynutí lhůty pro podání žaloby, tedy nepodléhá koncentraci ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. To ovšem platí pouze za předpokladu, že je založen na žalobních bodech uplatněných v zákonné dvouměsíční lhůtě, v nichž žalobce musí výslovně napadat nepřiměřenost trestu, resp. pořádkové pokuty a své přesvědčení o tom, že správní orgán pochybil při stanovení její výše, musí v průběhu řízení před soudem též zdůvodnit. Tomu však žalobce v projednávané věci nedostál a krajský soud proto nemohl jeho návrhu na moderaci vyhovět, resp. rozhodnout o něm.

Pouze pro úplnost lze v této souvislosti odkázat též na možnost správního orgánu prominout nebo snížit pravomocně uloženou pořádkovou pokutu podle § 62 odst. 6 správního řádu.

K samotnému postupu, kterým žalobci byla pořádková pokuta uložena, jakož i odvolacímu řízení, pak krajský soud ve vazbě na další blok veskrze procesních námitek konstatuje následující.

V.b) Řízení o uložení pořádkové pokuty – postup žalovaného a správního orgánu I. stupně

Jak již bylo řečeno, pořádková pokuta byla uložena podle § 19 zákona o kontrole, který sice umožňuje uložení pořádkové pokuty (i opakovaně), avšak bližší proces pro její uložení nestanoví. Je proto potřeba vyjít z obecného užití správního řádu, na který ostatně odkazuje i zákon o kontrole v § 26, dle kterého: „*Pro řízení podle tohoto zákona platí, s výjimkou § 18 tohoto zákona (řízení o námitkách, pozn. krajského soudu), správní řád*“.

Správní řád upravuje uložení pořádkové pokuty v ustanovení § 62, který v odst. 5, větě druhé, stanoví, že: „*Prvním úkonem v řízení ve věci uložení pořádkové pokuty je vydání rozhodnutí*“. Smysl tohoto ustanovení je zřejmý a vychází z účelu pořádkové pokuty jako zajišťovacího prostředku, kterým je donutit dotčené osoby k plnění jejich procesních povinností. Má-li být tento způsob donucení efektivní, musí být rychlý a bezprostředně související s předmětným procesním postupem, kterému dotčená osoba brání. Není proto na místě, aby se při ukládání pořádkové pokuty postupovalo zcela stejně jako v jiném řízení zahajovaném z moci úřední, tzn. aby se zahajovalo oznámení podle § 46 správního řádu a aby se ten, komu má být pokuta uložena, musel vyzývat k vyjádření se k podkladům rozhodnutí; viz Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšíření vydání, Praha: BOVA POLYGON, 2012, str. 577.

To potvrzuje i judikatura, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 8 Afs 40/2007 – 49, publ. pod č. 1703/2008 Sb. NSS, dle kterého je ukládání pokuty za pořádkové delikty charakterizováno i tím, že: „*...se děje „uvnitř“ jiného, „hlavního“ řízení a také vedle jiných pořádkových opatření, nebo při jejich neúčinnosti namísto nich. Není samo sobě účelem: uložení pořádkové pokuty řízení ve věci samé nekončí, právě naopak, uložení pořádkové pokuty umožňuje, aby proběhlo, aby bylo nepřímým donucením odstraněno účastníkově odmítání plnit procesní povinnosti, jeho nesoučinnost nebo netečnost. Z této charakteristiky je pak také zřejmé, že ukládání pořádkových pokut se neděje a nemůže dít v nějakém vlastním pseudosamostatném řízení (ať virtuálním nebo skutečném), které by muselo být zahajováno a které by pokračovalo ve stejných procesních formách jako řízení ve věci hlavní*“.

Pokud však již k zahájení řízení dojde, jako v nyní projednávaném případě, neznamená to takovou vadu, která by bez dalšího činila celé řízení nezákonným. Jeho zahájení s sebou nepochybně nese určitý komfort procesních práv ve vztahu k účastníku řízení, kterému je zahájení řízení oznamováno a který tak má možnost předem vědět, z jakých podkladů správní orgán vychází a může se k nim vyjádřit. Tato možnost byla zachována i v případě žalobce, kterému bylo v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 28. 7. 2010, č. j. BV387-1/2010, sděleno, že podklady pro toto řízení jsou jednak kontrolní písemnosti ze dne 23. 6. 2010 a jednak úřední záznam ze dne 15. 7. 2010 pořízený inspektory, kteří byly při kontrole přítomni. Měl možnost k nim vyjádřit své stanovisko, včetně možnosti navrhnout důkazy,

o čemž byl v oznámení o zahájení řízení řádně poučen. Nelze tedy říci, že by byla procesní práva žalobce opomenuta, jak tvrdí v žalobě.

Správní orgán I. stupně s žalobcem vedl správní řízení, ve kterém byl seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a bylo mu umožněno po celou dobu řízení vyjadřovat svá stanoviska k předloženým podkladům, čímž nemohl být nijak zkrácen na svých právech. Žalobce byl o svém právu vyjadřovat se k podkladům pro vydání rozhodnutí poučen při zahájení správního řízení. V průběhu řízení nebyly doplněny jiné podklady pro rozhodnutí, proto nebyl žalovaný povinen žalobce vyzývat, aby se vyjádřil k podkladům, které mu musely být známy. Na tomto názoru je nutné setrvat i z důvodu smyslu a účelu uložení pořádkové pokuty, ke kterému se krajský soud vyjádřil v obecné rovině výše.

Pokud jde o to, že zmíněné podklady pro rozhodnutí správní orgán I. stupně výslovně neuvedl ve svém rozhodnutí (odkázal pouze na oznámení o zahájení řízení), toto nelze vnímat jinak než jako vadu odůvodnění nemající vliv na zákonnost, a to tím spíše, že byla odstraněna v odvolacím řízení žalovaným; ten v odůvodnění svého rozhodnutí zmínil jak podklady pro rozhodnutí, tak předchozí procesní průběh řízení (rekapitulaci). V podstatě totéž tedy platí i pro žalobcem vytýkanou absenci rekapitulace v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Náležitosti správního rozhodnutí jsou stanoveny v § 68 správního řádu, přičemž rekapitulace dosavadního průběhu řízení v něm není uvedena. Zařazení dosavadního průběhu řízení do správního rozhodnutí je sice běžnou správní praxí, avšak s absencí této rekapitulace nelze bez dalšího spojit nezákonnost, resp. nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

K tomu je třeba poznamenat, že mělo-li by se jednat o žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně potažmo žalovaného, musela by být tato vada založena především na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění nemajících vliv na zákonnost; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 – 51, publ. pod č. 23/2003 Sb.NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb.NSS, který se sice primárně týká činnosti správních soudů, avšak jeho závěry jsou mutatis mutandis přenositelné též na postupy správních orgánů.

Současně nelze opomenout ani zásadu jednotnosti správního řízení, která vymezuje správní řízení jako jeden celek a která v principu stále platí a nelze ji negovat, jako to činí žalobce. Ten odkazuje na zásadu dvojinstančnosti řízení a její porušení, kterým byl podle svého tvrzení zkrácen na svých právech. Zásada dvojinstančnosti přitom vyjadřuje obecné oprávnění účastníků správního řízení napadnout každé rozhodnutí správního orgánu I. stupně tzv. řádným oprávněným prostředkem (odvoláním, příp. rozkladem), což bylo žalobci umožněno a to, v čem konkrétně byl na svých právech zkrácen, neuvedl.

Neuvedl rovněž, v čem byl zkrácen tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje údaj o jeho vypravení, jehož opomenutí nelze považovat za pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tento údaj zaznamenává okamžik odevzdání rozhodnutí k doručení účastníkům řízení, které může být následně příjemcem písemnosti ověřeno z otisku podacího razítka provozovatele poštovní služby. Jedná se tedy toliko o vadu

formální bez případného vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nehledě na to, že u posléze vydaného rozhodnutí žalovaného je již údaj o vypravení uveden.

Konečně k poslední námitce směřující výhradně vůči postupu žalovaného jako odvolacího orgánu, který posoudil podání žalobce ze dne 21. 4. 2011 jako vyjádření účastníka řízení a nikoli jako doplnění odvolání, konstatuje krajský soud následující.

Správní řád stanoví v § 83 odst. 1, že odvolací lhůta činí 15 dní ode dne oznámení rozhodnutí. Nevyjadřuje se však již k otázce doplňování odvolání o další odvolací námitky a vztahu tohoto doplnění k zákonem stanovené lhůtě pro podání odvolání. Jinými slovy, není jasné, zda za řádné odvolání považovat jen ta podání, která jsou podána v zákonné odvolací lhůtě, nebo i ta podání, která jsou označena jako doplnění odvolání a která jsou učiněna po uplynutí lhůty pro odvolání.

Podle názoru žalovaného je nutné při doplnění odvolání i nadále dodržet zákonnou patnáctidenní lhůtu pro podání odvolání, neboť se jedná o lhůtu zákonnou, propadnou. S tímto názorem se ovšem krajský soud neztotožňuje a upozorňuje, že správní řád neobsahuje ustanovení obdobné § 71 odst. 2, věť druhé, s. ř. s., která hovoří o tom, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo rozšířit o další žalobní body může žalobce pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Při absenci této právní úpravy lze předpokládat, že jejím neuvedením ve správním řádu je vyjádřen jasný úmysl zákonodárce (ratio legis), a sice lhůtou pro podání odvolání nelimitovat jeho případné další doplnění. Správní řád nestanoví pro účely odvolacích důvodů jakoukoliv koncentrační zásadu, která by ipso facto bránila účastníkům řízení v doplňování odvolání či podávání blanketních odvolání, nebo která by označovala překročení zákonné odvolací lhůty za „neprominutelné“, jako to činí výše zmíněný s. ř. s. (v podrobnostech k tomu zejm. V. Šemora, Podruhé k problematice opožděných, blanketních a doplňujících odvolání proti rozhodnutím vydaným ve správním řízení, Právní rozhledy 20/2009, kterým autor reaguje na článek L. Jemelky publikovaný v Právních rozhledech 11/2009, z jehož závěrů zřejmě žalovaný vycházel, jak lze dovodit z jeho vyjádření k žalobě).

Na základě toho je proto na místě, aby správní orgán postupoval tak, že účastník řízení má právo rozšiřovat a doplňovat podané odvolání, a to i v podobě blanketního odvolání až do doby, než bude o tomto odvolání rozhodnuto. Tomuto názoru svědčí i skutečnost, že odvolací správní orgán při rozhodování vychází ze skutkového a právního stavu, který tu je v době jeho rozhodnutí; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 – 126, publ. pod č. 1786/2009 Sb.NSS.

Správní orgán je povinen při podání blanketního odvolání, a to i přes skutečnost, že odvolatel v odvolání uvádí, že je doplní, a následně takto neučiní, postupovat podle § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu, a ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu tak, že odvolateli pomůže odstranit nedostatky odvolání, nebo odvolatele vyzve k odstranění vad odvolání a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu; shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 – 67.

Ze spisu vyplývá, že žalobce podal dne 1. 3. 2011 odvolání, které i přesto, že obsahovalo odvolací důvody, bylo označeno jako blanketní odvolání s dodatkem, že bude žalobcem

doplněno o konkrétní právní tvrzení. Vzhledem k tomu, že odvolání nebylo žalobcem doplněno, žalovaný vyzval žalobce k jeho doplnění a stanovil lhůtu 5 dnů. Žalobce na tuto výzvu odvolání ve stanovené lhůtě doplnil, avšak žalovaný nesprávně nevzal toto podání jako doplnění odvolání s odůvodněním, že dne 1. 3. 2011 uplynula zákonem stanovená lhůta pro podání odvolání. Žalovaný pak v následujícím řízení považoval toto podání jen jako vyjádření účastníka řízení. Nicméně v odůvodnění svého rozhodnutí se s obsahem tohoto podání poměrně pečlivě vypořádal a fakticky tak respektoval jak rozsah napadeného prvostupňového rozhodnutí, tak i meze přezkumu předestřené žalobcem.

Ve vztahu k namítanému porušení prosených práv žalobce proto krajský soud i s odkazem na vše shora uvedené uzavírá, že nelze trvat na jejich porušení pouze z přepjatého formalismu. Naopak, jak již dříve uvedl Ústavní soud, je třeba respektovat právo jako racionální systém a v tomto duchu ho také uplatňovat; srov. náleze ze dne 26. 10. 2006, sp. zn. I. ÚS 142/2006, publ. pod č. 195, sv. 43, str. 199 Sb.NU. To znamená, že ačkoli v předmětné věci došlo k jistým procesním pochybením, neznamenaly ztížení možnosti účinné obrany žalobce a nemají za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné (samonosné), ale vždy v souvztažnosti s normami hmotnými, k jejichž porušení v důsledku zvoleného procesního postupu správního orgánu I. stupně i žalovaného nedošlo.

VI. Shrnutí a závěr

Lze tedy shrnout, že k uložení pořádkové pokuty v daném případě došlo na základě kontroly, jejíž průběh uložení této pokuty v zákonem stanovené výši umožňoval. Řízení, které bylo v této souvislosti vedeno, pak nevykazuje jako celek takové vady, aby měly vliv na zákonnost rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, jakož i jeho vykonatelnost. A nic na tom nemění ani dodatečně namítané zmýlení v osobě žalobce, které rozhodně nelze dovozovat z nesprávně uvedeného data narození ve vyjádření žalovaného k žalobě. Osoba žalobce byla po celou dobu řízení dobře známa a ve výroku rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty dostatečně identifikována (r. č. 570102/1590, z něhož je patrné správné datum narození).

Krajský soud proto shledal žalobu nedůvodnou a jako takovou ji zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly (a ani je nepožadoval).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5.8.2013

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá